

pad, že žalovaný dá žalobci výpověď. Jelikož se tak stalo po 14leté trvalé službě, nabyt žalobce nároku na smlouvenou, pro krátkou služební dobu arci jen nepatrnou pensi, a nelze mu nyní odepřít její úpravu dle zákona čís. 130/1921. Žalovaný dále vytýká, že žalobce neměl býti zařaden do čtvrté, nýbrž do třetí skupiny zaopatřovacích požitků, poněvadž prý nebyl vedoucím mistrem řemeslnickým, nýbrž jen obyčejným strojníkem. Podle srovnalého skutkového zjištění nižších soudů, která dovoláním nejsou a, spočívající na svobodném hodnocení důkazů, podle Šu 503 c. ř. s. ani nemohou býti napadena, byl žalobce v cihelně žalovaného zaměstnán nejen jako samostatný strojník, pověřený dozorem na stroje a mající k ruce topiče a kováře, nýbrž také ještě jako dílovedoucí veškeré strojové výroby, při níž mu podléhalo nejméně 14 dalších dělníků. Žalobce měl takto dvojí, tedy zvýšenou, zodpovědnost jednak za stroje, jednak za strojovou výrobu, a měl také dvojí, tedy zvýšenou kvalifikaci, jednak strojnickou, jednak cihlářskou. Zařazení do třetí skupiny by nebylo možno žalobci odepřít, kdyby byl býval jenom strojníkem, neb jenom dílovedoucím při strojové výrobě. Spojení obou služeb a s ním spojené zvýšení kvalifikace i zodpovědnost ospravedlňují jeho zařazení do vyšší, čtvrté skupiny. Zařazení to souhlasí také s vysvětlivkami připojenými k prováděcímu vládnímu nařízení čís. 189/1921, podle nichž jsou služební výkony čtvrté skupiny podobné výkonům nižších kategorií, ale vyžadují vyšší kvalifikace, samostatnosti a zodpovědnosti.

Čís. 5254.

Novela o právu manželském (zákon ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n.).

Urážky odůvodňují rozluky podle Šu 13 e) rozl. zák. pouze tehdy, jsou-li citelnými, třeba nejsou takové síly, jak vyžaduje § 109 obč. zák., a třeba nejsou stíhatelné podle trestního zákona; zejména se nevyžaduje veřejnost. Rozlukovým důvodem však mohou býti pouze tehdy, byly-li osobou, proti které směřovaly, pocit'ovány jako hrubé, jí nezaviněné přikofí, a proto jím nejsou urážky, které byly vyvolány nepřístojným chováním druhého manžela.

(Rozh. ze dne 2. září 1925, Rv I 1410 25.)

Žaloba manžela, domáhající se na manželce rozluky manželství z důvodů Šu 13 písm. e) rozl. zák., byla zamítnuta soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

d ů v o d ů:

Dovolatel spatřuje nesprávné posouzení právní v tom, že odvolací soud, ačkoliv zjistil, že ho žalovaná opětovně vinila z cizoložství, že si chodila na něho stěžovat i k zástupcům obce, ačkoliv zjistil, že mu ve-

řejně nadávala kurevníku a cizoložníkům, že měla i s M-ovou výstupy, že přišla jednou v neděli odpoledne na radnici, kde pracovali M-ová, F. i on, že se postavila mezi dveře a křičela: »Tak ty ji zase tady trachtuješ« a že M-ové vyčítala, že okrádá děti a ženu. neuznal, že tím byla prokázána podmínka rozlukového důvodu podle §u 13 písm. e) zákona ze dne 22. května 1919, čís. 320 sb. z. a n. Dovolatel uvádí, že je úředníkem obce N. a že toto obviňování Marie M-ové mohlo mít za následek nejen jeho kárné vyšetřování, nýbrž i jeho propuštění ze služby, a že, když odvolací soud odůvodňuje zamítnutí jeho žaloby poukazem na rozhodnutí vídeňského nejvyššího dvoru soudního Gl. Unger N. F. čís. 3722 a 5631, jednak tento poukaz není případným, poněvadž se toto rozhodnutí nemůže vztahovati na rozlukový zákon tohoto státu, jednak, že to nejsou důvody pro rozsudek. Dovolací soud, přezkoumaj výsledky provedených důkazů a veškerého jednání z úřední povinnosti a osvojiv si zjištění odvolacího soudu, neuznal, že se sporné věci dostalo v rozsudku druhé stolice nesprávného právního posouzení. Především jest poznamenati, že odvolací soud neodůvodnil zamítavé své rozhodnutí pouze poukazem na rozhodnutí vídeňského nejvyššího dvoru soudního Gl. Unger N. F. čís. 3722 a 5631, nýbrž jednak schválil právní názor prvního soudu po této stránce, jednak uvedl, že urážky žalovanou učiněné nelze jí přičítati k vině proto, že byla k nim vyprovokována chováním svého manžela, a že rozčilení žalované nad nepřístojným chováním jejího manžela omlouvá i výstupy vyličené Ludmilou R-ovou a Marií N-ovou, jakož i její stížnosti jak na manžela, tak na M-ovou. To je odůvodnění nejen obsažné, nýbrž i přiléhavé, po věcné i právní stránce správné ale také poukaz k oněm dvěma rozhodnutím je případný, poněvadž je tímto poukazem osobám práva znalým — obě strany jsou zastoupeny advokáty — blíže osvětleno právní nazírání druhé stolice na skutečnosti odůvodňující rozlukový důvod podle §u 13 písm. e) rozl. zák. Urážky podle tohoto předpisu odůvodňují rozlukou pouze tehdy, jsou-li citelnými, třeba nemusí býti takové síly, jak vyžaduje § 109 obč. zák., a třeba nemusí býti ani stíhatelné podle trestního zákona, zejména se ohledně nich nevyžaduje veřejnost. Rozlukovým důvodem mohou však býti pouze tehdy, byly-li osobou, proti které směřovaly, považovány jako hrubé, jí nezaviněné přikori. Proto jím nejsou urážky, které byly vyvolány nepřístojným chováním druhého manžela, což platí zvláště v tomto případě, v němž jest posouditi, že jak bylo zjištěno, podezření žalované nebylo naprosto neodůvodněné, protože mezi M-ovou a dovolatelem byl poměr velmi důvěrný — čemuž nasvědčuje zjištění, že byli viděni po 4. hodině ráno v lese na odlehlém místě jak žalobce držel M-ovou kol pasu a M-ová ho kolem krku a zajisté je přisvědčiti odvolacímu soudu i v tom, že, kdyby žalobce nezačal, totiž nenavázal takových styků s M-ovou, bylo by nedošlo u žalované k výstupům, výbuchům žárlivosti a k oněm urážkám. Za tohoto stavu nemohou býti urážky, o které běží, považovány dovolatelem jako hrubé, jím nezaviněné přikori, neboť byly vyvolány jeho chováním, které rozvrátilo jeho manželský život. Je tedy právní závěr odvolacího soudu, že rozlukový důvod podle §u 13 písm. e) rozlukového zákona není odůvodněn, správný, dovolací soud jej sdílí a schvaluje.